

Sygn. akt VIII **Pa 110/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Andrzejewska (spr.)
Sędziowie:	SSO Teresa Kalinka SSO Jolanta Łanowy-Klimek
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2018r. w Gliwicach

sprawy z powództwa R. J.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o przywrócenie do pracy

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 8 maja 2017 r. **sygn. akt** IV P 81/16

1) uchyla zaskarżony wyrok w całości i postępowanie umarza;

2) odstępuje od obciążania stron kosztami postępowania.

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Małgorzata Andrzejewska (spr.) (-) SSO Jolanta Łanowy-Klimek

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Pa 110/17

UZASADNIENIE

Powódka R. J., pozwem wniesionym przeciwko (...) S.A. w W., domagała się przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy oraz zasądzenia kosztów postępowania.

Pismem z dnia 27 lutego 2017r. powódka wniosła o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy, a gdyby przywrócenie do pracy było nieuzasadnione bądź sprzeczne z zasadami współżycia społecznego wniosła o

zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kwoty 31.285,56 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od daty wniesienia pozwu tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia.

W odpowiedzi na pozew, (...) S.A. w W., wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

Wyrokiem z dnia 8 maja 2017r. Sąd Rejonowy w Z. przywrócił powódkę do pracy u strony pozwanej na poprzednich warunkach pracy i płacy.

Sąd I instancji ustalił, że powódka R. J. zatrudniona została w pozwanej na okres próbny począwszy od dnia 18 sierpnia 1997r. do dnia 17 listopada 1997r. na stanowisku pracownika Hali nr 12 w wymiarze pełnego etatu. Kolejną umowę zawarto na czas określony od dnia 18 listopada 1997r. do dnia 17 listopada 1998r. Ostatecznie dnia 18 listopada 1998r. z powódką podpisano umowę na czas nieokreślony. Miejszem świadczenia pracy była Hala Makro nr 12 w Z..

Z ustaleń Sądu wynika, że o przecenach towarów w pozwanej decyduje centrala w W. następnie informacja o przecenie jest komunikowana raportem kierownikowi stoiska. Kierownik sprawdza w systemie dane dotyczące ceny i ilości towaru i wydaje polecenie pracownikom stoiska, aby zmienili ceny i wystawili towar. Pracownik otrzymuje listę przecenionych towarów, wyszukuje je na sklepie. Po ich znalezieniu pracownicy proszą ochronę o zweryfikowanie znalezionej listy. Następnie lista zanoszona jest do działu logistyki, gdzie pracownicy wprowadzają ceny do systemu. Następuje etap oklejania znalezionej listy i wystawienie go na półki. Jeśli pracownik otrzymał dwie lub trzy listy nie był w stanie wyłożyć przecenionego towaru w tym samym dniu. Przeceny były dokonywane przynajmniej raz w tygodniu. Czynności przeceniania towarów były przerywane innymi obowiązkami. Nie ma określonego czasu na wystawienie przecenionych towarów powinno być to zrobione niezwłocznie, czyli najszybciej jak się da. Zgodnie z obowiązującymi u pozwanej procedurami towar przeceniony winien zostać wyłożony na półki w miejscu do tego przeznaczonym, jeśli takiego miejsca nie było winien pozostać na magazynie.

Procedura „obsolete” polegała na tym, że cała półka była obłożona towarami przecenionymi i w razie nieskorzystania z tej promocji przez klientów pracownicy mogli dokonywać zakupów. Pracownicy mogli sobie odłożyć taki towar najwyżej na dwa dni.

E. Ł. dowożąc towar wózkami klientowskimi zostawiała go w tym wózku na hali. Klient może podejść do wózka i wziąć towar, który go interesuje.

Zdarzało się, że pracownik zebrał artykuły do przeceny dopiero pod koniec zmiany i nie miał czasu na ich wystawienie wtedy J. K. polecał, aby towar ofoliować i wywieźć go na magazyn.

(...), które nie zeszły w promocji i nie mieściły się na półce powódka odkładała pod tzw. daszek. Podobnie czynili pozostali pracownicy. Jeśli pojawiło się miejsce na półce powódka ponownie dokładała towar na półkę.

W związku z sytuacją dotyczącą pani B., która została zwolniona z pracy, dnia 16 października 2015r. K. Ś. (1) przesłał pracownikom Hali nr 12 w Z. maila z przypomnieniem procedury – Z. Korzystania z Pracowniczej Karty Klienta i przypomniał o zakazie przetrzymywania i ukrywania towaru podlegającego obniżce cen.

Dnia 22 października 2015r. powódka klientowi posługującemu się kartą (...)/ (...) sprzedała przeceniony kilka dni wcześniej zestaw garnków i patelni przechowywany na zapleczu, lecz niewystawiony na ekspozycję. W dniu 10 grudnia 2015r. klient posługujący się kartą klienta wystawioną na firmę (...) (mąż powódki – prowadzący własną działalność gospodarczą) po przybyciu na stoisko AGD obsługiwane przez powódkę podszedł do niej, po czym powódka z kartonu między regałami i kartonu pod daszkiem regału pobrała czajnik, trzy opiekacze i 2 miksery i zapakowała je do wózka swojego męża. Artykuły te były przecenione. Dnia 12 grudnia 2015r. klient posługujący się kartą wystawioną na firmę (...)/ (...) udał się bezpośrednio na stoisko AGD obsługiwane przez powódkę, gdzie z wózka przykrytego kartonem, stojącego między regałami pobrał 6 artykułów: czajnik, mikser, dwa blendery i 2 miksery. Artykuły te zostały dwa dni wcześniej przecenione. W dniu 14 grudnia 2015r. powódka obsługiwała osobę posługującą się kartą firmy (...)

i z tego samego wózka przykrytego kartonem wydała jej przeceniony czajnik. W dniu 19 grudnia 2015r. powódka zabrała z wózka znajdującego się na zapleczu, który opisano „nie ruszać” komplet garnków i przekazała go klientce na hali, która następnie dokonała jego zakupu. Na wózku znajdowały się towary, które przeceniono dnia 10 grudnia 2015r. Następnie powódka zabrała dwa komplety garnków, z czego jeden umieściła na półce stoiska, a drugi schowała pod biurkiem. Drugi z kompletów do końca zmiany przeleżał pod biurkiem powódki, a pod koniec zmiany powódka przeniosła go na strefę wyprzedaży, gdzie został zakupiony przez klienta. Na wózku w magazynie znajdowała się część towaru, który nie przeszedł przeceny i nie mógł być przewieziony na strefę okazji. Towar ten nie przeszedł przeceny gdyż raport J. K. nie obejmował całości towaru.

Po otrzymaniu informacji od A. R. – kierownika działu kas o dokonywaniu zakupów towarów przecenionych przez klientkę, której wcześniej taki towar wydawała zwolniona A. B. zastępca szefa ochrony D. W. powziął podejrzenie kontynuowania procederu sprzedaży towarów przecenionych wybranym osobom i rozpoczął przegląd zapisów kamer, celem ustalenia skąd pobierane są produkty przecenione. W pierwszej dekadzie stycznia 2016r. D. W. o swoich spostrzeżeniach poinformował R. D. – menagera rynku, który zastępował dyrektora hali K. Ś. (2).

Z dalszych ustaleń wynika, że w okresie grudnia pracownicy pozwanej mają więcej pracy z uwagi na zwiększoną ilość zakupów w okresie przedświątecznym. Powódka w okresie od połowy października do 10 grudnia 2015r., pracowała na stoisku AGD sama, jednak nie sygnalizowała przełożonym, że nie jest w stanie wykonać wszystkich nałożonych na nią obowiązków. W tym czasie wyłożenie przecenionego towaru zajmowało jej nawet tydzień. Przed świętami powódka miała 3 strony raportu z około 90 rodzajami towaru, jeden rodzaj towaru mógł obejmować nawet 100 sztuk.

W dniu 22 stycznia powódka otrzymała pisemne oświadczenie pozwanej, o rozwiązaniu z nią umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych polegającego na nieprzestrzeganiu obowiązującego w zakładzie Regulaminu Pracy, warunków umowy o pracę oraz procedur obowiązujących w Makro polegającego na umyślnym działaniu na szkodę pracodawcy i czerpaniu korzyści materialnej kosztem interesów pracodawcy poprzez, przechowywanie w sposób uniemożliwiający zakup wszystkim klientom pracodawcy przecenionych towarów znajdujących się na stanie stoiska AGD/ (...) w celu zakupu tych towarów przez członków swojej rodziny jednocześnie wskazano, że w dniu 10 grudnia 2015r. osoba posługująca się kartą klienta o numerze (...) (M. – M. J.) dokonała zakupów m.in. artykułów ze stoiska AGD/ (...) po znacznie obniżonych cenach (m.in. czajnik C. 3 opiekacze do kanapek, 2 miksery ręczne B.). Artykuły te zostały zabrane przez powódkę z miejsc niedostępnych dla klienta: średni skład i zakryty karton na wózku klientowskim a następnie spakowane przez nią do wózka w klienta. Z kolei w dniu 14 grudnia 2015r. klient posługujący się kartą nr (...) (M. – M. J.) na stoisku AGD dokonał zakupu czajnika B., który pobrała powódka ze stojącego między regałami 461 - 458 wózka z przecenami i przekazała klientowi. Czajnik został przeceniony w dniu 10 grudnia 2015r. i od tego dnia nie został wystawiony do regularnej sprzedaży. Powódce zarzucono również wielokrotne łamanie przepisów wewnętrznych dotyczących postępowania z towarami przeznaczonymi do sprzedaży tj. świadome ukrywanie towarów w celu dokonania ich zakupu przez członków rodziny oraz ukrywaniu dla wybranych przez powódkę klientów i nie wystawienie do sprzedaży dla ogółu klientów pracodawcy towarów z obniżoną ceną w miejscach do tego przeznaczonych, co miało miejsce w dniu 12 grudnia 2015r. Wskazano, że w dniu 22 października 2015r. wraz z klientką posługującą się kartą 17 (...) ((...)/ (...)) przepakowała towar z wózka przywiezionego z zaplecza na wózek klientki. Klientka dokonała zakupu przecenionych: H. patelnia 24 cm, garnki 6 elementów + patelnia, L. patelnia, H. patelnia 28 cm. Artykuły te zostały przecenione w dniu 20 października 2015r. i od tego czasu nie były wystawione do regularnej sprzedaży. Ponadto w dniu 12 grudnia 2015r. osoba posługująca kartą klienta (...) ((...)/ (...)) dokonała między innymi zakupów artykułów ze stoiska AGD/ (...) (czajnik C., D. mikser, 2x B., 2x opiekacz). Artykuły klientka pobrała ze stojącego pomiędzy regałami 461 – 458 wózka z przecenami. Wszystkie te artykuły zostały przecenione w dniu 10 grudnia 2015r. i od tego czasu przechowywane były w nieoznakowanym cenowo wózku a dodatkowo towar przykryty był tekturową przekładką, co uniemożliwiało jego zakup wszystkim klientom pozwanej. Za przecenę i ekspozycję tych towarów odpowiedzialna była powódka. Pozwana zarzuciła powódce również brak oczekiwanej staranności oraz zaangażowania w wykonywanie obowiązków pracownika hali, poprzez wielokrotne niewłaściwe przygotowywanie towarów do sprzedaży. Ostatnio miało to miejsce 19 grudnia 2015r., kiedy to powódka ponownie udostępniła jedynie

część towarów do sprzedaży i dotyczyło to wybranego przez nią klienta. Pozwana wskazała, że towary zakupione przez osoby posługujące się w/w kartami nie pochodziły z regularnej ekspozycji, lecz były pobierane przez powódkę z miejsc niedostępnych dla klientów: daszek regału, zaplecze hali, co stoi w sprzeczności z obowiązującymi u niej zasadami ekspozycji towaru i uniemożliwia dokonanie zakupu tego towaru przez ogół klientów. Pozwana zarzuciła powódce wielokrotne wykorzystywanie czasu pracy do celów prywatnych tj. przygotowywanie towarów przecenionych dla członków rodziny (m.in. w dniu 10 i 14 grudnia 2015r.) zamiast na świadczenie pracy. W oświadczeniu wskazano, że powyższe przewinienia stanowią sprzeniewierzenie się podstawowemu obowiązkowi pracownika dbania o interesy i dobre imię pracodawcy oraz ochronę mienia firmy, co w konsekwencji spowodowało utratę zaufania do powódki, jako pracownika hali osoby zatrudnionej do przeciwdziałania nieprawidłowościom zapobieganiu ubytkom dbałości o dobro klienta i dobro pracodawcy.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał, że roszczenie powódki było uzasadnione.

W rozważaniach prawnych Sąd powołał art. 52 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.

Wskazane zostało na wstępie, że nieuzasadnionym jest zarzut strony powodowej dotyczący naruszenia miesięcznego terminu wynikającego z powołanego wyżej przepisu art. 52 § 2 k.p. Jak wynikało z zeznań świadka R. D. – menagera rynku, który zadecydował o zwolnieniu powódki o zdarzeniach z udziałem powódki dowiedział się od D. W. w pierwszej dekadzie stycznia 2016r. a zatem wypowiedzenia dokonane powódce dnia 22 stycznia 2016r. nie można uznać za spóźnione.

Sąd wskazał, że rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 kp, jako nadzwyczajny sposób rozwiązania stosunku pracy powinno być stosowane przez pracodawcę wyjątkowo i z ostrożnością. Musi być uzasadnione szczególnymi okolicznościami, które w zakresie winy pracownika polegają na jego złej woli lub rażącym niedbalstwie (tak SN w wyroku z dnia 21 września 2005 II PK 305/04 M.P.Pr.-wkł. 2005/12/16).

Podkreślono, że Sąd prowadzi postępowanie w granicach przyczyn wskazanych przez pracodawcę w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Sąd stwierdził, że przy ocenie, czy zachowanie powódki, jako pracownika stoiska spełniało przesłanki określone w art. 52 §1 KP, należy wziąć pod uwagę towarzyszące temu okoliczności, zwłaszcza stan świadomości i woli pracownika. Podkreślono, że zarzut ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych jest zasadny tylko wtedy, gdy pracownikowi można postawić obok zarzutu naganności zachowania w płaszczyźnie przedmiotowej (bezprawności) także zarzut wadliwości subiektywnej (winy), i to w odpowiednio wysokim stopniu natężenia – „ciężkiej” winy rozumianej, jako wina umyślna lub rażące niedbalstwo (wyrok Sądu Najwyższego z 21 lipca 1999r., I PKN 169/99, OSNP Nr 20/2000, poz. 746). Przy ocenie naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych nie można pomijać okoliczności, w jakich dochodzi do naruszenia, bowiem rodzaj i sposób jego postępowania mogą wskazywać na stopień zawinienia (wyrok Sądu Najwyższego z 8 czerwca 2001r., I PKN 469/00, OSNP Nr 8/2003, poz. 198).

O istnieniu tej winy wnioskuje się przy tym na podstawie całokształtu okoliczności związanych z zachowaniem pracownika. W doktrynie przyjmuje się, że jeżeli sprawca przewiduje wystąpienie szkodliwego skutku i celowo do niego zmierza lub co najmniej się nań godzi, można mu przypisać winę umyślną. Jeżeli natomiast przewiduje możliwość nastąpienia szkodliwego skutku, lecz bezpodstawnie przypuszcza, że zdoła go uniknąć, lub też, gdy nie przewiduje możliwości jego wystąpienia, choć może i powinien go przewidzieć, jego postępowaniu można przypisać winę nieumyślną w postaci lekkomyślności - w pierwszej sytuacji i niedbalstwa - w drugim wypadku. Rażące niedbalstwo mieszczące się - obok winy umyślnej - w pojęciu ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych jest wyższym od niedbalstwa stopniem winy nieumyślnej. Niedbalstwo określa się jako wynikało z nawału zajęć powódki niedołożenie należytej staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju (art. 355 § 1 k.c.). Przez rażące niedbalstwo rozumie się natomiast niezachowanie minimalnych (elementarnych) zasad prawidłowego zachowania

się w danej sytuacji. O przypisaniu pewnej osobie winy w tej postaci decyduje, zatem zachowanie się przez nią w określonej sytuacji w sposób odbiegający od miernika staranności minimalnej.

W ocenie Sądu, na podstawie całokształtu zebranego materiału dowodowego trudno przypisać powódce ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych.

Odnosząc się do kwestii umyślnego działania na szkodę pracodawcy i czerpania korzyści materialnej kosztem interesów pracodawcy poprzez, przechowywanie w sposób uniemożliwiający zakup wszystkim klientom pracodawcy przecenionych towarów znajdujących się na stanie stoiska AGD/ (...), w celu zakupu tych towarów przez członków swojej rodziny (w dniach 10 i 14 grudnia 2015r) Sąd stwierdził, że dołączone do akt sprawy nagrania z monitoringu wewnętrznego potwierdziły, co prawda fakt zakupu przez męża powódki przecenionego towaru, jednakże nie potwierdził się zarzut, aby powódka ten towar ukrywała przed pozostałymi klientami. Obowiązujące u pozwanej procedury nie zawierały bezwzględnego zakazu zakupu towarów w cenach promocyjnych przez członków rodziny pracowników. Sam fakt podania mężowi towarów z wózka, który co prawda przykryty był tekturową podkładką, jednak znajdował się w ogólnodostępnej dla wszystkich klientów hali nie mógł świadczyć o ukrywaniu towarów przed klientami. Również podanie towarów z regału po daszkiem i kartonu pomiędzy regałami nie świadczy o chęci ukrycia towarów przed klientami. Powódka bowiem w sposób logiczny i spójny wytłumaczyła, że chowanie towarów pod daszkiem wynikało z faktu, że sztuki, które nie zeszły w promocji i nie mieściły się na półce odkładała pod tzw. daszek, zaś na wózku znajdowały się towary promocyjne, których nie zdążyła ometkować i rozłożyć na regały z uwagi na nagromadzenie obowiązków spowodowane nieobecnością pracowników i zwiększoną sprzedażą w okresie przedświątecznym.

Co do wielokrotnego łamania przepisów wewnętrznych dotyczących postępowania z towarami przeznaczonymi do sprzedaży tj. świadomego ukrywania towarów w celu dokonania ich zakupu przez członków rodziny oraz ukrywania dla wybranych przez powódkę klientów i nie wystawienia do sprzedaży dla ogółu klientów pracodawcy towarów z obniżoną ceną w miejscach do tego przeznaczonych (zdarzenia z dnia 22 października 2015r. i z dnia 12 grudnia 2015r.) Sąd stwierdził, że sprzedaż przecenionego kilka dni wcześniej zestawu garnków i patelni przechowywanego na zapleczu miała miejsce jednakże nie może to prowadzić do automatycznego uznania, że towar na zapleczu znajdował się z powodu chęci ukrycia go przed ogółem klientów zwłaszcza, że w toku postępowania ustalono, iż zdarzało się, że pracownik zebrał artykuły do przeceny dopiero pod koniec zmiany i nie miał czasu na ich wystawienie wtedy towar foliowano i wywożono na magazyn lub opatrywano go stosowną kartką o treści podobnej jak karta powódki „nie ruszać”.

Oдноśnie braku oczekiwanej staranności oraz zaangażowania w wykonywanie obowiązków pracownika hali, poprzez wielokrotne niewłaściwe przygotowywanie towarów do sprzedaży. (zdarzenie z dnia 19 grudnia 2015r.) Sąd wskazał, że niewątpliwie część towaru przeznaczonego do przeceny znajdowała się na wózku klienckim na zapleczu jednakże jego niewyeksponowanie na hali sprzedażowej wynikało z nawału obowiązków a nie z chęci jego ukrycia. Przesłuchanie powódki pozwoliło ustalić, że znała ona procedury pozwanej i że starała się je stosować natomiast w okresie objętym obserwacją przez D. W. nie była w stanie podołać wszystkim nałożonym na nią obowiązkom.

W ocenie Sądu I instancji zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwalał uznać, że powódka incydentalnie miała opóźnienia w wykładaniu przecenionego towaru jednakże opóźnienia te nie były wynikiem jej opieszałości czy niedbalstwa, ale skutkiem organizacji pracy u pozwanej, brakami kadrowymi i wreszcie brakiem właściwego nadzoru. Uchybienia te jednak w żaden sposób nie wyczerpywały znamion rażącego naruszenia podstawowego obowiązku pracowniczego jakim jest dbałość pracownika o mienie pracodawcy dając, co najwyżej podstawę do zastosowania upomnienia.

Wobec nie potwierdzenia się zarzutów pozwanej zawartych w wypowiedzeniu Sąd uznał, że przywrócenie powódki nie będzie się sprzeciwiać zasadom współżycia społecznego i orzekł o przywróceniu do pracy.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana zarzucając:

I. Naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wyrażające się w:

a) bezpodstawnym przyjęciu, że zachowania powódki opisane przez pracodawcę w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę polegające na niewystawianiu przecenionego towaru do sprzedaży wynikały z przyczyn niezależnych od powódki, tj. organizacji pracy u pozwanego, braków kadrowych oraz braku właściwego nadzoru oraz nie były one niczym nadzwyczajnym, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego płynie wniosek o tym, że zachowania powódki były przez nią zawinione, a powódka była świadoma łamania przez nią podstawowych obowiązków pracowniczych, wobec czego uzasadnione było rozwiązanie z nią umowy o pracę bez wypowiedzenia;

b) bezpodstawnym pominięciu okoliczności, że jedno z zarzucanych powódce przewinień miało miejsce w dniu 22 października 2015r., a zatem w okresie, kiedy nie miał miejsca szczególny natłok obowiązków związanych z okresem świątecznym, a nadto oprócz powódki na stoisku przebywała wówczas również inna pracownica, wobec czego nie istniały okoliczności, które nawet hipotetycznie mogłyby uzasadniać opóźnienie w wyeksponowaniu towarów objętych przeceną;

c) nieprzyznaniu należytej wagi okoliczności, iż powódka - która wedle swoich twierdzeń nie miała czasu na terminowe wykonanie swoich obowiązków pracowniczych - znajdowała czas na wykonywanie ponadstandardowych czynności w postaci np. przynoszenia swojemu mężowi i innej znanej jej klientce towarów z zaplecza, tzw. daszku oraz z kosza przykrytego kartonową przekładką, co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia przez Sąd, że naruszenie przez powódkę obowiązków pracowniczych miało charakter usprawiedliwiony;

d) nieprzyznaniu należytej wagi okoliczności, że jak wynika z zeznań świadków (w szczególności zeznań świadka E. Ł. oraz świadka J. K.), powódka nigdy nie zgłaszała przełożonym, ażeby nie nadążała z wykonywaniem swoich obowiązków, w szczególności z wystawianiem towaru przecenionego, a nadto że jej współpracownicy i przełożeni w okresie październik-grudzień 2015 r. nie spostrzegli, ażeby powódka nie radziła sobie z wystawianiem towaru, a także żeby przeceniony towar pozostawał niewystawiony dłużej niż tydzień z powodu nawału obowiązków;

e) nieprzyznaniu należytej wagi okoliczności, że jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego (w szczególności zeznań świadków), towar powinien być wyeksponowany w odpowiednich miejscach, a nie w miejscu dowolnym, a działania powódki były sprzeczne z obowiązującymi u pozwanego procedurami dotyczącymi zasad eksponowania towaru przecenionego;

f) bezpodstawnym i sprzecznym z zasadami doświadczenia życiowego przyjęciu, że fakt, iż kosz przykryty przekładką znajdował się w części ogólnodostępnej Hali, świadczy o tym, że towar nie był ukryty przed klientami, podczas gdy zgodna z zasadami doświadczenia życiowego oraz zgromadzonym materiałem dowodowym wynika, że niewtajemniczeni klienci nie mogli zorientować się, co znajduje się w tym koszu, w szczególności zorientować się, że jest to nie tylko znacznie przeceniony, ale i w pełni wartościowy towar;

g) bezpodstawnym pominięciu faktu, że świadek E. Ł., która pracowała z powódką w grudniu 2015r. wykonywała dokładnie te same obowiązki co powódka, i w jej przypadku nie zachodziły tak znaczące opóźnienia w prawidłowym wyeksponowaniu towarów przecenionych jak w przypadku powódki, co przeczy twierdzeniu o niemożności należytego wyeksponowania towarów objętych przeceną z przyczyn od powódki niezależnych;

h) bezpodstawnym pominięciu treści zeznań E. Ł. w zakresie, w jakim świadek wskazała, że należało zakomunikować kierownikowi brak odnalezienia danej rzeczy z listy towarów wyznaczonych do przeceny oraz że należało skonsultować się z kierownikiem, gdy w strefie okazji nie było dość miejsca do wystawienia towaru; w konsekwencji Sąd pominął, że powódka nie wypełniała tych obowiązków informacyjnych i konsultacyjnych, co poddaje w uzasadnioną wątpliwość twierdzenia powódki o usprawiedliwionym charakterze naruszeń procedury z jej strony;

i) bezpodstawnym oparciu się w przeważającej mierze na zeznaniach powódki i to w zakresie, w jakim zeznania te były dla powódki korzystne, pomimo:

- sprzeczności pojawiających się w relacjach powódki, np. co do przyczyn niewyekspozowania do sprzedaży aż do 19 grudnia 2015r. towarów przecenionych 10 grudnia 2015r.;
- rozbieżności zeznań powódki z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym (któremu Sąd nie odmówił wiarygodności), w szczególności zeznaniami pozostałych świadków, np. co do ilości spoczywających na powódce obowiązków (w szczególności ilości towarów wyszczególnionych w raporcie dot. przecen i czasu, w jakim możliwe jest wykonanie raportu) oraz tego, czy towar na wózku w magazynie przeszedł przecenę;

j) nieprzyznaniu należytej wagi okoliczności, iż w dniu 16 października 2015r. do pracowników pozwanego - w tym powódki - skierowany został e-mail przypominający o obowiązkach pracowników związanych z oferowaniem towaru, w tym o zakazie przetrzymywania w miejscach niedostępnych dla klientów towarów z obniżoną ceną sprzedaży, a nadto w październiku 2015r. zwolniona została przełożona powódki; w konsekwencji Sąd nie przydał należytej wagi okoliczności, że powódka miała świadomość sprzeczności jej działań z obowiązującymi u pozwanego procedurami;

k) bezpodstawnym przyjęciu, że skoro na nagraniach z monitoringu widoczny jest jedynie zapis obrazu bez dźwięku, to nie pozwala to ustalić rzeczywistego przebiegu i celu działań powódki, podczas gdy takie ustalenie jest jak najbardziej możliwe w świetle całości zgromadzonego materiału dowodowego, zwłaszcza poprzez skonfrontowanie obiektywnej treści nagrań z monitoringu z zeznaniami świadków oraz dokumentacją dot. procedur obowiązujących u pozwanego i towarów udostępnionych do sprzedaży przez powódkę;

l) nieprzyznaniu należytej wagi okoliczności, że Regulamin pracy obowiązujący u pozwanego podnosi do rangi podstawowego obowiązku pracowniczego obowiązek powstrzymywania się od zachowań skutkujących niekorzystaniem przez klientów z ofert dotyczących towarów przecenionych albo skutkujących koniecznością dokonania przecen towarów znajdujących się w ofercie pracodawcy, m.in. w celu zakupu owych towarów przez pracownika, wobec czego zachowania powódki stojące w sprzeczności z tym obowiązkiem należało uznać za uprawniające do rozwiązania z nią umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym;

m) nieprzyznaniu należytej wagi okoliczności, że działania powódki narażały pracodawcę na realną stratę finansową, gdyż towar pełnowartościowy nie był ekspozowany już po pierwszej przecenie, kiedy mógł znaleźć nabywcę, a zamiast tego był on wydawany przez powódkę do zakupu dopiero po kilkukrotnym jego przecenieniu;

n) bezpodstawnym przyjęciu, że zakwalifikowanie zachowań powódki jako celowe ukrywanie towaru było jedynie pochopną decyzją D. W. w związku z wcześniejszą sprawą A. B., podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że przypadek powódki zwrócił uwagę nie tylko D. W., został on poddany dokładnej analizie przez szereg osób, a decyzja o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę podjęta została w sposób przemyślany i po gruntownych konsultacjach; w konsekwencji błędna jest sugestia Sądu, jakoby pracodawca zbyt pochopnie ocenił przypadek powódki i podjął nieuzasadnioną decyzję o rozwiązaniu z nią umowy o pracę;

2. art. 98 § 1 i 3 k.p.c., polegające na zasądzeniu od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, pomimo zachodzenia przesłanek do oddalenia powództwa i zasądzenia obowiązku zwrotu kosztów postępowania na rzecz pozwanego;

3. art. 328 § 2 k.p.c., polegające na zaniechaniu pełnego wyjaśnienia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia poprzez:

a) zaniechanie wskazania w uzasadnieniu wyroku, którym dowodom (w szczególności zeznaniom świadków) i z jakich powodów Sąd dał wiarę, a którym z nich i z jakich powodów dania wiary odmówił, zwłaszcza wobec faktów, że w relacjach niektórych świadków oraz samej powódki pojawiają się stwierdzenia ze sobą sprzeczne, które - wbrew stwierdzeniu Sądu - nie są ze sobą zbieżne i nie mają charakteru oceny; brak ten uzasadnia ocenę, że Sąd

poczynił ustalenia mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o te dowody, które były dla powódki korzystne, przy czym nie jest do końca wiadome, z jakich przyczyn to nastąpiło;

b) zaniechanie wskazania w uzasadnieniu wyroku, z jakich dokładnie przyczyn Sąd odmówił zastosowania art. 477¹ k.p.c., co w konsekwencji uniemożliwia pełne ustalenie motywów, jakimi kierował się Sąd przywracając powódkę do pracy;

4. art. 477¹ k.p.c. poprzez jego niezastosowanie przez Sąd i zaniechanie orzeczenia o odszkodowaniu, pomimo tego że w okolicznościach niniejszej sprawy zaistniały wszelkie przesłanki do uznania roszczenia powódki o przywrócenie do pracy za nieuzasadnione.

II. Naruszenie prawa materialnego, tj. art. 52 § 1 pkt 1 k.p. oraz art. 30 § 4 w zw. z art. 52 § 1 pkt 1 k.p. poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że wskazane przez pozwanego przyczyny rozwiązania z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia nie uzasadniają rozwiązania umowy w tym trybie, a w konsekwencji uwzględnienie wniesionego powództwa i przywrócenie powódki do pracy u pozwanego na poprzednich warunkach pracy i płacy.

Wskazując na powyższe zarzuty apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania,

Jednocześnie, z ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia argumentów pozwanego przemawiających za oddaleniem powództwa, został złożony wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 7.821,39 zł tytułem odszkodowania za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę w miejsce żądania przywrócenia do pracy na podstawie art. 477¹ k.p. i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd II instancji zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie strony doszły do konsensusu i na rozprawie odwoławczej dnia 15 stycznia 2018r. zawarły ugodę o następującej treści:

1. Strony zgodnie oświadczają, że strona pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wypłaci na rzecz powódki R. J. kwotę 40.000 zł brutto tytułem odszkodowania za rozwiązanie z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia w terminie 14 dni od uprawomocnienia się postępowania o umorzeniu postępowania w niniejszej sprawie.
2. Wpłata nastąpi na konto bankowe, którego numer powódka wskaże stronie pozwanej w terminie 7 dni od daty zawarcia niniejszej ugody.
3. Wpłacona kwota zaspokoi wszelkie roszczenia powódki związane ze stosunkiem pracy, w tym w szczególności z jego rozwiązaniem i zakończy spór pomiędzy stronami na tym tle.
4. Koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem I oraz II instancji zostają wzajemnie zniesione.

W postępowaniu apelacyjnym nie ma jakichkolwiek przeszkód do zawarcia ugody sądowej. Następstwem jej zawarcia ze skutkiem prawnym jest uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania w sprawie. W myśl art. 223 § 1 k.p.c. przewodniczący powinien we właściwej chwili skłaniać strony do pojednania, zwłaszcza na pierwszym posiedzeniu, po wstępnym wyjaśnieniu stanowiska stron. Osnowę ugody zawartej przed sądem wciąga się do protokołu rozprawy albo zamieszcza w odrębnym dokumencie stanowiącym część protokołu i stwierdza podpisami stron. Niemożność podpisania ugody sąd stwierdza w protokole. Zgodnie z art. 223 § 2 k.p.c. przepis art. 203 § 4 k.p.c. stosuje się odpowiednio. Stosując odpowiednio przepis art. 203 § 4 k.p.c. w niniejszej sprawie Sąd II instancji nie dopatrył się przesłanek uznania ugody za sprzeczną z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzającą do obejścia prawa. Zawarta ugoda nie jest też spreczna z treścią art. 469 k.p.c. Strony uregulowały swoje zobowiązania w dopuszczalny sposób zgodnie z zasadą autonomii woli stron.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy w punkcie 1 orzeczenia na podstawie art. 386 § 3 k.p.c. w zw. z art. 223 § 2 k.p.c. w zw. z art. 203 § 4 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok w całości i umorzył postępowanie.

O kosztach Sąd II instancji orzekł w oparciu o przepis art. 102 k.p.c.

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Małgorzata Andrzejewska (-) SSO Jolanta Łanowy-Klimek

Sędzia Przewodnicząca (spr.) Sędzia